Ωπ! κάτι τρέχει στο φουαγιέ

Είμαστε η Αυτόνομη Παρέμβαση στους Ηλεκτρολόγους-Μηχανολόγους (ΑΠΗΜ), η οποία αποτελεί το αποτέλεσμα της ανάγκης μας για συλλογικοποίηση της καθημερινότητάς μας. Η ανάγκη, δηλαδή, για την δημιουργία συντροφικών σχέσεων και ταυτόχρονα την συλλογική κάλυψη όλο και περισσότερων αναγκών και επιθυμιών. Η μη ικανοποίησή τους αποτελεί απόρροια των κυρίαρχων εκμεταλλευτικών σχέσεων, όπως η σχέση κεφάλαιο-εργασία, ενάντια στις οποίες προσπαθούμε να αντιπαραβάλλουμε τις σχέσεις που χτίζουμε μεταξύ μας. Συντροφικές σχέσεις που μας δίνουν την δυνατότητα να αντιμετωπίσουμε με συλλογικούς όρους την συνθήκη που βιώνουμε καθημερινά ενάντια στην λογική του ατομικού δρόμου και του ανταγωνισμού μεταξύ μας.

Τα παραπάνω αποτελούνε μια συνεχή διεργασία 6 χρόνων ύπαρξης του σχήματος. Μια συνεχή διεργασία επικοινωνίας σκεπτικών (εσωτερικά και εξωτερικά του σχήματος) και εμβάθυνσης περιεχομένων που οδήγησαν σε κάποιους διεκδικητικούς αγώνες, όπως πχ ο αγώνας γύρω από την πρόσβαση και την ποιότητα της λέσχης, ο πρόσφατος αγώνας για την διαγραφή προστίμων στον ΟΑΣΘ, παρεμβάσεις ενάντια στα κλειδώματα των σχολών, διατήρηση δωρεάν συγγραμμάτων, παρεμβάσεις ενάντια στον καριερισμό και τον ατομικό δρόμο, κοκ.

Πάνω στην κίνησή μας αυτή, προέκυψε σε όλους η ανάγκη οικειοποίησης ενός χώρου του πανεπιστημίου στο οποίο μία ή άλλη βρισκόμαστε καθημερινά όχι απαραίτητα επειδή το θέλουμε αλλά επειδή είναι απαραίτητο για να βρούμε μελλοντικά (καλύτερη) εργασία. Σε αυτό το πλαίσιο το πανεπιστήμιο για μας μόνο οικείο δεν είναι, ίσα-ίσα, ως φοιτητ(ρι)ές, αποτελεί για εμάς τον βασικό καπιταλιστικό θεσμό που δημιουργεί και αναπαράγει τους όρους για την διαρκή και αποδοτικότερη εκμετάλλευσή της εργασίας. Επιλέγουμε, λοιπόν, να καταλάβουμε ένα χώρο, επιδιώκοντας να δημιουργήσουμε ένα πιο οικείο μέρος, του οποίου τα χαρακτηριστικά θα διαμορφώνονται από εμάς, χωρίς τη διαμεσολάβηση οποιουδήποτε (κοσμητείας, πρυτανείας, εργολαβίας, παρατάξεων, κ.α.). Συγκεκριμένα, θεωρούμε τη μορφή της κατάληψης προϋπόθεση για την δημιουργία των σχέσεων που θέλουμε. Σχέσεις που δεν αναπαράγονται με ετεροκαθορισμένους όρους και δεν αναπαράγουν προκαθορισμένους ρόλους.

Για τους λόγους αυτούς αποφασίσαμε τη δημιουργία ενός στεκιού και την διαχείρισή του σαν ΑΠΗΜ. Ενός στεκιού το οποίο θα είναι ενάντια στα συμπλέγματα εξουσίας και στους αποκλεισμούς που παράγουν. Αποκλεισμούς έμφυλους, φυλετικούς και ταξικούς. Ενός στεκιού που στέκεται πέρα και ενάντια στην ομαλή λειτουργία του πανεπιστημίου και αφήνει χώρο για δημιουργία, έκφραση και εξωτερίκευση. Ενός στεκιού ενάντια στην κοινωνικοποίηση πάνω στη βάση του εμπορεύματος. Ενός στεκιού συζητήσεων, ζυμώσεων και εκδηλώσεων. Ενός στεκιού χώρου συλλογικού.

Αυτόνομη Παρέμβαση ★ στους Ηλ-Μηχ

Ωπ! κάτι τρέχει στο φουαγιέ

Είμαστε η Αυτόνομη Παρέμβαση στους Ηλεκτρολόγους-Μηχανολόγους (ΑΠΗΜ), η οποία αποτελεί το αποτέλεσμα της ανάγκης μας για συλλογικοποίηση της καθημερινότητάς μας. Η ανάγκη, δηλαδή, για την δημιουργία συντροφικών σχέσεων και ταυτόχρονα την συλλογική κάλυψη όλο και περισσότερων αναγκών και επιθυμιών. Η μη ικανοποίησή τους αποτελεί απόρροια των κυρίαρχων εκμεταλλευτικών σχέσεων, όπως η σχέση κεφάλαιο-εργασία, ενάντια στις οποίες προσπαθούμε να αντιπαραβάλλουμε τις σχέσεις που χτίζουμε μεταξύ μας. Συντροφικές σχέσεις που μας δίνουν την δυνατότητα να αντιμετωπίσουμε με συλλογικούς όρους την συνθήκη που βιώνουμε καθημερινά ενάντια στην λογική του ατομικού δρόμου και του ανταγωνισμού μεταξύ μας.

Τα παραπάνω αποτελούνε μια συνεχή διεργασία 6 χρόνων ύπαρξης του σχήματος. Μια συνεχή διεργασία επικοινωνίας σκεπτικών (εσωτερικά και εξωτερικά του σχήματος) και εμβάθυνσης περιεχομένων που οδήγησαν σε κάποιους διεκδικητικούς αγώνες, όπως πχ ο αγώνας γύρω από την πρόσβαση και την ποιότητα της λέσχης, ο πρόσφατος αγώνας για την διαγραφή προστίμων στον ΟΑΣΘ, παρεμβάσεις ενάντια στα κλειδώματα των σχολών, διατήρηση δωρεάν συγγραμμάτων, παρεμβάσεις ενάντια στον καριερισμό και τον ατομικό δρόμο, κοκ.

Πάνω στην κίνησή μας αυτή, προέκυψε σε όλους η ανάγκη οικειοποίησης ενός χώρου του πανεπιστημίου στο οποίο μία ή άλλη βρισκόμαστε καθημερινά όχι απαραίτητα επειδή το θέλουμε αλλά επειδή είναι απαραίτητο για να βρούμε μελλοντικά (καλύτερη) εργασία. Σε αυτό το πλαίσιο το πανεπιστήμιο για μας μόνο οικείο δεν είναι, ίσα-ίσα, ως φοιτητ(ρι)ές, αποτελεί για εμάς τον βασικό καπιταλιστικό θεσμό που δημιουργεί και αναπαράγει τους όρους για την διαρκή και αποδοτικότερη εκμετάλλευσή της εργασίας. Επιλέγουμε, λοιπόν, να καταλάβουμε ένα χώρο, επιδιώκοντας να δημιουργήσουμε ένα πιο οικείο μέρος, του οποίου τα χαρακτηριστικά θα διαμορφώνονται από εμάς, χωρίς τη διαμεσολάβηση οποιουδήποτε (κοσμητείας, πρυτανείας, εργολαβίας, παρατάξεων, κ.α.). Συγκεκριμένα, θεωρούμε τη μορφή της κατάληψης προϋπόθεση για την δημιουργία των σχέσεων που θέλουμε. Σχέσεις που δεν αναπαράγονται με ετεροκαθορισμένους όρους και δεν αναπαράγουν προκαθορισμένους ρόλους.

Για τους λόγους αυτούς αποφασίσαμε τη δημιουργία ενός στεκιού και την διαχείρισή του σαν ΑΠΗΜ. Ενός στεκιού το οποίο θα είναι ενάντια στα συμπλέγματα εξουσίας και στους αποκλεισμούς που παράγουν. Αποκλεισμούς έμφυλους, φυλετικούς και ταξικούς. Ενός στεκιού που στέκεται πέρα και ενάντια στην ομαλή λειτουργία του πανεπιστημίου και αφήνει χώρο για δημιουργία, έκφραση και εξωτερίκευση. Ενός στεκιού ενάντια στην κοινωνικοποίηση πάνω στη βάση του εμπορεύματος. Ενός στεκιού συζητήσεων, ζυμώσεων και εκδηλώσεων. Ενός στεκιού χώρου συλλογικού.

Αυτόνομη Παρέμβαση ★ στους Ηλ-Μηχ